EMBERHALÁSZ
Isten Szolgája Brenner János lapja
III. évfolyam 2. szám – 2011. október – ára: 100 Ft

Brenner László Tóbiás, az elsőszülött (1930–2005)

Brenner József

János testvérünkről a kilencvenes évektől egyre több megemlékezést, ünnepi összejövetelt szerveztek. Sok meghívást kaptam ezekre, de többször ért szemrehányás: „Miért mindig én szerepelek, hol van a másik testvér, László?” Répcevisen volt, mindenről értesült. Csupán a reklamálók nem értesültek előrehaladó betegségéről, a Parkinson-kórról, amelyben Szentatyánk, Boldog II. János Pál pápa is szenvedett. Osztrák rendtársa elvitte testvéremet Bécsbe egy világhírű professzorhoz, aki államfőket kezelt. Semmivel sem tudott többet mondani, mint amit Szombathelyen megállapítottak a kezelőorvosok! Ki is volt ez a répcevisi remete?

Brenner László Tóbiás, az elsőszülött

Nem volt csodagyerek, de különleges tehetséggel bírt. Szüleimtől hallottam, hogy félsz volt benne, később tanult meg járni. Előbb beszélt, s ami különleges volt, összetett fogalmakat könnyedén kimondott, mindenki csodálkozására.

1936 őszén beíratták a szombathelyi püspöki iskolába. A bizonyítvány adatlapján ez a kérdés is szerepelt: beszél-e magyarul? Válasz: beszél. Werner Alajos atya hallaspróba után felvette a Schola Cantorum Sabariensis énekkarának énekesei közé. Az esti próbák után édesanyámmal mentünk a testvérek elé. Ezután a Premontrei gimnázium következett. Tanulmányai alapján mindig vastag betűs tanuló volt. Amikor édesanyám szülői értekezletre ment, hogy érdeklődjön csemetéje tanulása iránt, az osztályfőnök udvariasan kitessékelte. Ebben az időben László már határozottan kifejezte, hogy pap szeretne lenni. Ministrálni járt. Otthon felszerelést készített a misézéshez. A kisebb testvérek voltak a ministránsok, de száműzve lettünk a csengetés iránti szenvedélyünk miatt. Sokszor hallgatósága is akadt, ilyenkor a szentbeszédet sem hagyta ki. Tudós típus volt, gyakorlati munkákkal nem foglalkozott.

1941-ben a család Pécsre költözött. Kühn Szaniszló, a ciszterci Nagy Lajos Gimnázium igazgatója szombathelyi származású volt, szívesen felvette a szombathelyi család kitűnő tanuló fiát. Itt alakult ki benne az érdeklődés a földrajz és a nyelvek iránt: egy albumba gyűjtötte a postai ajánlott cédulákat vármegyék szerint. Édesapánk iparfelügyelői kollégái lelkesen küldték el a megyeszékhelyekre érkező cédulákat. László ezáltal a gyűjtés által Magyarország összes helységéről meg tudta mondani, melyik megyében és melyik járásban található. Nagy Magyarország elcsatolt helységeinek magyar és idegen nevét is kívülről ismerte.

A háború után az infláció gyors üteme miatt a szülőknek problémát jelentett a három gyerek étkeztetése. Lászlónak a ciszterci atyák biztosítottak kosztot, közben benn is lakott a rendházban. Itt került szoros kapcsolatba a ciszterci renddel. Amikor a család a front elől elmenekült Pécsről, Felegyi Román, János osztályfőnöke mentette a lakást a bevonuló szovjet katonák elől.

1946-ban édesapánkat visszahelyezték Szombathelyre Iparfelügyelőnek. Családi házunkban 14 személy lakott, így alig volt hely két szobában a családnak. Mindhárman a Premontrei Rendi Szent Norbert Gimnáziumban folytattuk tanulmányainkat. László 1948-ban érettségizett, s már a ballagáskor tudható volt, hogy a gimnáziumot államosították, magyarul elvették. Szomorú ballagás volt.

László bevonult Zircre ciszterci novíciusnak. Ebben az időben a ciszterci rend a legnagyobb virágzásnak örvendett.

► 2. oldal

► Brenner László Tóbiás, az elsőszülött

Több mint negyven teológus készült a szerzetestanári pályára. A novíciátus végén minden növendék családját pár napra megvendégelte a rend. Én mint kisszeminarista külön is vendég voltam az apátságban. Az oblátusok között vettem részt a szerzetesi napirendben. Ők ugyanúgy, mint én, gimnazisták voltak és a papságra készültek. Rövid ideig tartott a békés korszak. 1950 júniusában közölték a szerzetesrendek feloszlatását. A kommunista hatalom különösen haragudott a ciszterci rendre és apátjukra, Endrédy Vendelre. A ciszterciek börtönéveik alatt „fehér vértanúságot" szenvedtek.

A rend ki akarta menekíteni nyugatra növendékeit, de ez csak félig sikerült. Egy részüket elfogták és több évig börtönben dolgoztatták. László lemaradt a kimenekítésről. Nagynénémmel Peresznyére utaztunk, ahol neki ismerősei éltek. Szerettük volna, hogy Lászlót segítsék át a határon, de ők ezt nem merték vállalni.

Ősszel a győri püspök felvette Lászlót a szemináriumba. Nagy bizonytalanság volt, a nagyszemináriumot elvették Győrben, így egy régi épületben helyezték el a kispapokat. 1952 őszén megszüntették a pécsi és a szombathelyi szemináriumot, így vissza kellett adni a győri nagyszeminárium épületét, hogy a mintegy 120 kispapnak helyet tudjanak adni. Így kerültünk össze mindhárman testvérek a győri szemináriumban. Az elöljáróság a növendékek közül Brenner Lászlót választották ki főduktornak, legfőbb vezetőnek. Nagy tudása és nyelvismerete nagy tekintélyt szerzett neki társai előtt. Felettébb nehéz volt két nagytehetségű testvér után tanulni.

Újmiséjét 1953. június 28-án ünnepelte a szombathelyi Zárda-templomban, ahol unokabátyánk volt a lelkész. Szerény körülmények között tartottuk az újmisét és utána az ebédet a családi ház két szobájában.

Az újmisést püspöke Fertőszentmiklósra helyezte. Közben tanulmányi szabadságot kapott, hogy a Budapesti Központi Szemináriumban teológiai tanulmányokat folytasson. Itt licenciátust szerzett. Takács József dogmatika professzor ajánlatára szakdolgozatának témája: A meg nem keresztelt gyermekek üdvössége. Innen 1956 őszén visszatért Fertőszentmiklósra. 1957–58-ban a győri székesegyházban volt káplán. Itt közölte vele Böck János spirituális testvérének, Jánosnak halálát. Közben kanonok-plébánosát elfogták és bebörtönözték. 1958-ban a Komárom megyében található, vegyes vallású városba, Dunaalmásra kapott kápláni dispozíciót. A plébánia és plébánosa nagyon szegény. A plébános buzgó lelkipásztor, házában nagyon családias a hangulat. Filiájuk Neszmély volt. Itt, szőlőhegyük présházában élt számkivetésben Mátrai Gyula, aki esztergomi kanonok és aulista volt, és a Mindszenty-perrel kapcsolatban távolították el. László itt több híres emberrel is találkozott, akik a számkivetettet titokban felkeresték. Dunaalmáshoz tartozott még Almásfüzitő szocialista város. A prérin felépített városban nem volt templom, egy tömbház lakásában tartották a szentmiséket. Szocialista léte ellenére buzgó közösséget alkottak a hívek. A megüresedett hidegségi plébániát röviden vezette 1964-ben. Itt a szentmiséken kiválóan gyakorolhatta a horvát nyelvet. 1964 őszén a Győri Egyházmegye legkisebb lelkészségére, Gyalókára helyezte püspöke. Egy aktív papot ily módon szorítottak háttérbe. Dispozíciója nem véletlen. A faluban 160 lakos élt, plébániaépület nem volt. Egy család fogadta be kis szobájukba, az ide helyezett lelkészeket. 1967-ben a szomszédos Répcevis plébánosa, Szalai József hirtelen meghalt, ekkor bízták meg a répcevisi plébánia vezetésével, ahol 33 évig szolgált plébánosként, majd nyugdíjasként öt évig, haláláig ott lakott.

László nagy lelkesedéssel kezdett bele első plébániájának lelkipásztori ellátásába. A hitoktatást minden évfolyamon maga végezte. Az alsó tagozatosoknak az iskolában tartotta az oktatást, a felsősöknek a templomban vagy a plébánián. A legtermészetesebb, hogy az iskolások sorban vonultak be a templomba a vasár- és ünnepnapi szentmisékre. Külön gondja volt a felnőtt ifjúságra, akik az általános iskolából kikerültek. A fiataloknak hetente tartott oktatást a plébánián, ahová még a szomszéd plébániákról is eljöttek. Évek múltával az országban külön megemlítik Répcevist, ahol arányaiban a legtöbb nagycsaládos fiatal lakik.

Minden szentbeszédére lelkiismeretesen készült, leírta azokat. Paptestvérei gyakran elkérték tőle a beszédeket, hogy azokat felhasználhassák prédikációikban. Keresett szónok volt, sokfelé hívták alkalmi ünnepekre és lelkigyakorlatokra.

Felnőtt továbbképzőkön is sokat tanított, többek között Szombathelyen, Sopronban és Kőszegen.

► 3. oldal

► Brenner László Tóbiás, az elsőszülött

Egy ideig a soproni hitoktatóképzőn is oktatott. Mindezek mellett maradt ideje arra is, hogy képezze magát kedvenc tudományágában, a nyelvészetben. Számtalan nyelven beszélt. Felkeresték ismerősök különböző országokból, akikkel levelezést folytatott. A hetvenes évek elejétől engedélyt adott a hatalom, hogy a szocialista országokba utazzunk. Lengyelországban lengyelül, Romániában románul társalgott, a szláv nyelvek nem okoztak nehézséget neki. Később, amikor nyugatra is adtak időnként kiutazást, egy német család jóvoltából Európa nyugati részét is beutaztuk. Nyelvi nehézség sehol sem volt, a hollandokkal is szépen szót értett. Különleges nyelveket is tanulmányozott. Szótárgyűjteményét a ciszterci rendre hagyta.

1991-ben a peresznyei plébániát is ellátta. A falu horvát lakossága örült, hogy plébánosuk horvátul misézik és társalog velük. Új püspöke felfigyelt Brenner László adottságaira, tehetségére, ezért ki akarta emelni a répcevisi plébániáról, hogy Győrben tanítással bízza meg, de ő nem fogadta el a megbízatást. Püspöke azt hitte, hogy kényelemből vagy sértődésből teszi ezt. Az igazi ok betegsége, a Parkinson-kór volt, amit sokan még nem vettek észre rajta. Az ajánlat későn jött. A kezét és a lábát ekkor már egyre nehezebben mozgatta, állandó segítségre szorult. Nagy türelemmel viselte a szenvedéseket. Teste gyenge volt ugyan, de a lelke erős maradt.

2003-ban, Répcevisen ünnepelte aranymiséjét, majd Peresznyén tartotta a vendégséget. 2001-től nyugállományba vonult. Ettől kezdve Erdész Ferenc sopronhorpácsi plébános látta el Répcevist, és segítette az egyre betegebb plébánost. László 2005-ben rosszul lett a plébánián, szervezetének működése felborult.

A szombathelyi kórházba szállították, ahol igyekeztek javítani egészségi állapotán. Egy kis javulás után a szombathelyi Papi Otthonban nyert elhelyezést, ahol pár hét leforgása alatt elhunyt.

Sokat szenvedett testét a szombathelyi Szalézi templom kriptájában helyeztük örök nyugalomra, nem messze vértanúhalált halt testvérünk sírjától.

Amikor megkérdezték János testvérünk haláláról, így nyilatkozott:

„A természetfeletti világban mások a törvények, mint a természetes világban. Mi nem értjük azt, hogy miért kellett ennek így lennie. Az Isten akarata volt ez!”

A répcevisi Szent András-templom

Hála a szülőkért

Ipacs Bence

Mindannyiunk papi hivatása valahol a családban kezdődött. Szüleink akár vallásosan neveltek, akár nem, hatottak ránk. Ha elvittek a templomba, az ivódott belénk, az volt természetes. Ha nem vittek el, akarva-akaratlanul megadták ezzel a lehetőséget, hogy más módon halljuk meg Isten szavát. Mindenkinek van mit megköszönnie a szüleinek. Hogy elfogadták a gyermekáldást Istentől, hogy gondoskodtak rólunk, hogy felneveltek bennünket. Hogy segítettek, de legalábbis nem hátráltattak bennünket, hogy eljussunk az újmisés oltárig. És ezért nemcsak a papoknak kell hálásak lenniük, hanem minden hívőnek is, akik ezt a gyümölcsöt élvezhetik. Hálásnak lenni azokért a szülőkért, családokért, akik papot adtak az Egyháznak. Akik elfogadták, vállalták, hogy fiúk nem fogja őket unokákkal megörvendeztetni, gyakran fog hiányozni a családi együttlétekről, nem lesz ott a karácsonyi, húsvéti összejöveteleken, egy-egy hazalátogatás elmarad valamilyen váratlan lelkipásztori teendő miatt, hol ide helyezik, hol oda. Elfogadták, vállalták, mert valamennyire megértették, hogy ez egy nagyobb jóért van, hogy egy még nagyobb család szolgálatába álljanak.

Mindezeket megköszönni gyűlt össze az idén is – immáron 5. alkalommal – megyésfőpásztora vezetésével az egyházmegye papságának egy része – aki tehette, szüleikkel, aki nem, rájuk emlékezve. Történt ez augusztus 27-én, Szentgotthárd-Zsidán, a Jó Pásztor kápolnánál, a kápolna felszentelésének 15. évfordulóján.

A szentmise elején Brenner József egyházmegyei spirituális, vértanú paptestvérünk öccse köszöntötte a híveket. Ő is már csak megemlékezni tudott szüleiről, akárcsak testvéreiről, akik ugyancsak elnyerték a papi rend kegyelmét, s reméljük, hogy a középső fiúhoz mihamarabb, mint közbenjáróhoz fordulhatunk imádságainkkal. Rögtön egy olyan család állt tehát szemünk előtt zarándoklatunk kezdetén, melyért nagyon is hálát kell adnia Egyházunknak. Egy olyan család, ahol valamennyi gyermek a papság szolgálatába állt, s akiket szüleik örömmel ajándékoztak az Egyháznak. S lám, nekik kellett elviselniük a nagy fájdalmat is, János fiúk meggyilkolása miatt. Sok lemondás, veszteség mögött ott van azonban valami nagyobb jó is – ahogy ezt fentebb is láttuk. János atya most még több emberen tud segíteni közbenjáró imádsága által, mint azt földi életében tehette. Mert hisszük, hogy a vértanúság pálmájával bejutott az Atyai Házba, s most csupán azt várjuk, hogy ezt az Anyaszentegyház is elismerje. De ő addig is közbenjár értünk.

A szentmisében megyéspüspök úr is egy szülőt, egy édesanyát állított elénk: a nap szentjét, Szent Mónikát. Egy igazi papi szülő, aki nem csak kiesdte, hogy gyermeke, Ágoston, keresztény hitre térjen, de végül azt is megérhette, hogy püspökként látta fiát. Neki ez lehetett a legnagyobb öröm. Ő fiáért adott hálát a Mennyei Atyának, fia pedig édesanyjáért. Mi is hálát adtunk – a hívekkel együtt – szüleinkért, hogy papok lehetünk, papként szolgálhatjuk Egyházunkat. S a szentmise végén – mint minden szentmise végén a szentgotthárdi plébánia területén – vértanú papunk boldoggá avatásáért imádkoztunk. Hogy majd hozzá is imádkozhassunk a legszentebb áldozat bemutatásakor: esdjen ki mind több olyan szülőket, mint amilyenek neki is voltak, akik örömmel ajándékozzák gyermeküket az Egyház szolgálatára.

Zarándoklat Brenner János boldoggá avatásáért

Pácz Gábor

A Keresztény Megmozdulásokért Egyesület Szentgotthárd idén egy kis évfordulót ünnepelhetett, hiszen immáron ötödik alkalommal zarándokoltunk el az ausztriai Maria Bild-re, felajánlva ezt az utat Brenner János atya boldoggá avatásáért.

Az első zarándoklatunkra 2007-ben, a Brenner János-emlékévben került sor, s azóta igyekszünk minden évben elzarándokolni a Szűzanyához.

A már hagyománnyá vált zarándoklatunk mindig a Brenner János emlékére épült zsidai Jó Pásztor kápolnától indul, majd a szentgotthárdi Nagyboldogasszony-templomnál is megállunk rövid időre, hiszen még itt is csatlakoznak hozzánk. Innen továbbindulva a Mogersdorf fölötti dombon megpihenünk: ez a Schlössberg. Itt egy lapos tetejű kápolna áll illetve mellette emelkedik az a 15 méter magas kőkereszt, melyet 1964-ben állítottak, a szentgotthárdi csata 300 éves évfordulójára.

Zarándoklatunk a domb tetején Horvátfaluig (Krobotek) tart. A hegy tetejéről csodálatos kilátás nyílik a Vendvidékre és a vadregényesen kanyargó Rábára.

Kroboteket elhagyva leereszkedünk a Saubach-patak völgyébe. Rövid pihenő után megmásszuk az utolsó nagy kaptatót végcélunk előtt. A dombra felérve – miután kiértünk az erdőből – megláthatjuk a helységtáblát: Maria Bild, és máris szemünk elé tárul a templom. Története a következő:

A falu régi lakói a hegytetőn lévő tölgyfán (egyesek szerint meggyfán) egy Szűz Mária képet találtak, amelyet azonnal be is szállítottak a faluba és ott egy fára függesztettek fel. De a kép mindig visszatért régi helyére. Végtére is a lakosok 1788-ban templomot építettek a fa területén a kegykép számára és a régebben Nagyfalvához tartozó leányegyháznak s utóbbi különvált regényes fekvésű helyi plébániának, templomnak és kegyhelynek a Maria Bild (Mária kép) nevet adták.

A kegytemplom nevezetessége, hogy a máriapócsi Könnyező Szűzanya képének másolata található a főoltáron. A képet Hauser Gellért szentgotthárdi konventi kormányzó és perjel hozta 1739-ben Bécsből.

Tudjuk, hogy az eredeti kép Bécsbe került a Szent Istvánról elnevezett templomba, s számos másolat készült erről a képről. Ausztriában például hét darab

található, Máriapócsra is egy ilyen másolat került vissza. Elszállítása óta sem az eredeti kép, sem a másolatok nem könnyeztek, kivéve a máriapócsi kegytemplomban elhelyezett másolatot.

Régebben nemcsak Szentgotthárdról és környékéről, hanem még Stájerországból is igen sokan jártak a képhez búcsúra. Akik nem vállalkoznak a gyalogos zarándoklatra, de mégis szívügyüknek tekintik Brenner János atya boldoggá avatását, azok autókkal jönnek utánunk és közösen veszünk részt szentmisén a templomban délelőtt 11 órakor, amelyet dr. Veres András szombathelyi püspök mutat be a jelenlévő papokkal.

A szentmisét követően lehetőség nyílik egyéni, csendes imádságra, elmélyülésre, kötetlen beszélgetésre a templom előtti téren, ahol a Maria Bild-i plébánia munkatársai agapéra hívják a zarándokokat.

A zarándokok többsége visszafelé is gyalog teszi meg az utat. Útközben a Mogersdorf-i Szent Anna-kápolnánál és a falu templomában imádkozunk, amelyet Szent József tiszteletére szenteltek.

Örömteli mindenki számára, hogy fiatalok is nagy számban vesznek részt a zarándoklaton. Előre jelezzük, hogy a következő alkalom: 2012. június 30-án lesz, amelyre mindenkit szeretettel vár a szentgotthárdi Keresztény Megmozdulásokért Egyesület.

Brenner János szentbeszéde – Mária születése

Elhangzott 1956. szeptember 8-án (Kethely, Farkasfa, Magyarlak)

Az Anyaszentegyház két bölcső elé állít minket. Két nagy születésnapot ünnepelünk: Jézusét és a Szűz Máriáét. Szűz Mária bölcsője szegény, de kedves, bensőséges családi körben ringott. Nélkülöznie nem igen kellett. Jézus bölcsője a barmok jászola, még a szükségeseket is nélkülözi az ő szegénysége. És mégis mennyivel hatalmasabban bontakozik ki az ő nagysága. Mária Jézusért született. Egyedül Jézus földi életének értelme. Hiszen az Úr, anyja méhétől fogva, öröktől fogva kiválasztotta őt.

Álljunk oda mi is Szent Anna és Szent Joakim mellé és nézzük ezt a most született kis gyermeket. A zsidó asszonyoknak mindig álmuk volt, bárcsak ők adhatnák a Megváltót a zsidó népnek. Talán Szent Annát is foglalkoztatta a gondolat. Fogalma sem volt, hogy mennyire közel is áll az igazsághoz. Szűz Mária kiválasztottságát sokan és sokszor tagadták már. Ő sem több, mint korának bármely gyermeke. Ugyanúgy sír, táplálkozik, járni, beszélni tanul, mint más gyermekek. És amint növekedik, a többi názáreti lányhoz hasonlóan éli az egyszerű lányok csendes, munkás életét. Mi rendkívüli van ebben? És mégis milyen más lesz ez a kép róla, mihelyt hitünk szemével nézzük. Azonnal meglátjuk benne a hit fényénél a kiválasztottság és elhivatottság rendkívüli kegyelmét. Hány kiváló, jellemes lány volt a zsidóknál. Mily sok bátor, erős asszony volt a zsidó asszonyok között. De az Istennek egyik sem kellett. Az ő szeme pont ezen a csendes, hallgatag lányon akadt meg, ezt választotta, hogy Jézusnak társa legyen a megváltás nagy munkájában. Őt rendelte Isten Jézus mellé, a Megváltó Isten édesanyjául.

Szűz Máriának anyává kellett lennie, ez volt isteni kiválasztottságának értelme. Éspedig milyen anyává. A földi anyák boldogsága igen nagy gyermekük felett. Jézus is, mikor nagy örömöt akart hallgatóival érzékeltetni, azt a fiatal anya örömához hasonlította, aki nem emlékszik már a fájdalomra afölötti örömében, hogy gyermek született a világra. A Szűzanya tiszta anyasága milyen más, mennyivel boldogabb. Mária az angyali üdvözlésből sejtette már, hogy nagyra hívta meg az Úr. Ez egyre bizonyosabbá vált előtte.

Szűz volt és szűz maradt Jézus születése előtt és utána is. Ebből világosan tudhatta, hogy az Isten ereje működik benne. Bármennyire élte is tovább a názáreti lányok és asszonyok kifelé egyszerű, munkás életét, belül Isten világmegváltó tervei foglalkoztatták. Megértette már Isten fenséges tervét.

Jézust teljesen fájdalom nélkül hozta a világra. Orosz orvosok kidolgoztak egy klinikai módszert, mellyel enyhíteni, sőt megszüntetni lehet a szülési fájdalmakat. Szentséges Atyánk is nyilatkozott a fájdalommentes szülés kérdésében. Azt mondotta, igenis jogos a törekvés, hogy az ember a fájdalomtól szabadulni törekszik. Jogos és szabad tehát az édesanyák szenvedéseit is enyhíteni, ha az természetes eszközökkel történik. A Szűzanyának, testvéreim erre szüksége nem volt. Az ő esete kivételes eset, Isten óvta meg a fájdalomtól, mert úgy illett, hogy Szent Fiának édesanyját sértetlenül őrizze meg.

A Szűzanya ezekből már nemcsak sejthette, hanem tudhatta is, hogy Isten kegyelme kiemelte a többi ember közül, kiválasztotta és felmagasztalta az egész teremtett világ fölé. És mindeneknek, az egész világnak királynőjévé tette. Meg is énekelte már Jézus születése előtt, mikor Erzsébetet látogatta, híres hálaadó énekében, a Magnificat-ban.

Szűz Máriát nemcsak azért választotta ki Isten, hogy Jézus anyja legyen, hanem azért, hogy a mienk is, az egész Anyaszentegyház édesanyja legyen. Amint Krisztust embersége szerint szülte, úgy minket a kegyelmi életre. Hiszen mindnyájan Krisztus titokzatos testét alkotjuk és az ő tagjai vagyunk. Jézus a keresztről mondta Máriának Szent Jánosra mutatva: Íme a te fiad! Ezzel nemcsak Szent Jánosnak, hanem minden hívőnek anyjául rendelte őt.

A földi édesanya nem feledkezhetik meg gyermekéről. Még akkor sem, ha rossz irányba tér, még akkor sem, ha megtagadja őt. Mennyivel kevésbé a Szűzanya, ha látja, hogy fiai szükséget szenvednek, neki pedig van hatalma segíteni. Bizalommal forduljunk hozzá ügyes-bajos dolgainkban s biztosak lehetünk, Édesanyánk nem feledkezik meg rólunk. Ámen.

A Brenner gyerekek

Imádkozó férfiak Brenner atya boldoggá avatásáért

Huszár Tibor

Idén ősszel tíz esztendeje annak, hogy létrejött egy férfiakból álló imacsoport azzal a szándékkal, hogy az egykori rábakethelyi káplán boldoggá avatásáért közösen imádkozzanak.

2001. október 7-én, Rózsafüzér Királynője ünnepén a Brenner János emlékére épített Jó Pásztor kápolnában Németh Zoltán szentgotthárdi plébános, Tóth Tibor szentgotthárdi és Császár István körmendi káplán mutatott be szentmisét, amelyen részt vett az a harminc helyi és környékbeli férfi, akik vállalták, hogy naponta elimádkozzák a már jól ismert imádságot Brenner atya boldoggá avatásáért, illetve egy tizedet a szentolvasóból.

Azóta többen már a másvilágról segítik imáinkat. Voltak lemorzsolódások is, de néhány új taggal is bővült az imacsoport, sőt Ausztriából is van egy imatagunk.

Továbbra is örömmel fogadunk újabb jelentkezőket, akik szívesen bekapcsolódnak közös imádságunkba.

Minden hónap 15-én, Brenner János atya halálának napján (december 15.) találkozik a csoport, és közösen imádkozzuk a rózsafüzért, kérve a Vértanúk Királynőjének közbenjárását, hogy egykori lelkipásztorunkat mielőbb a vértanú boldogok sorában tisztelhessük.

Ezek az imaórák téli időben a szentgotthárdi Nagyboldogasszony-templomban, nyári időben a Jó Pásztor kápolnában vannak. A decemberi alkalomra mindig a vértanúság helyéhez közeli zsidai iskolakápolnában kerül sor szentmisével egybekötve, majd azt követően a kápolna mellett felállított emlékkeresztnél mécseseket és gyertyát gyújtunk. Bízunk abban, hogy ha a Szűzanya velünk imádkozik, Szent Fia meghallgatja kérésünket Brenner János boldoggá avatásásért.

„Az Isten Anyjához intézett állhatatos kérés arra a bizalomra támaszkodik, hogy anyai közbenjárásával mindent elérhet Fia szívénél.” Imádkozzuk, kérve Brenner János oltárra emelését.

Főszerkesztő: Császár István **Főszerkesztő-helyettes:** Déri Péter **Szerkesztő:** Teklits Tamás, Mátyás Zsófia
Nyomdai kivitelezés: Print Invest Magyarország Kft. – 9027 Győr, Almafa u. 13.
Felelős vezető: Ványik László ügyvezető igazgató
Megrendelés száma: 93883, 2011. október
Kiadó: Martinus Könyv- és Folyóirat Kiadó – 9700 Szombathely, Berzsenyi Dániel tér 3., Telefon: 94/513-191,
E-mail: info@martinuskiado.hu, Internet: www.martinuskiado.hu **Felelős kiadó:** Teklits Tamás igazgató **ISSN 2061-1587**
Az újságban található cikkek és fényképek csak a kiadó előzetes írásbeli engedélyével használhatók fel.